

речешъ тѣзи честь съ която са удостоявашъ толкосъ искренно. Не е лошево нѣщо да бѣде човѣкъ царскій съвѣтникъ и да заповѣдва. Самія царь тѣ е избралъ вижда са, затова тѣ кани да заслужишъ и да приѣмнешъ този високъ чинъ. А ти ако нещешъ, ще са намѣри другій, който да приеме.

Цоко. (Мълчи и са мисли).

Теоханъ. (на старна) Размишлява.... приближава са до вѣдницата. (къмъ Цока) кажи Цоко рѣшително: ще направимъ ли това което ти казвамъ, да са падѣвамъ ли, или да търсимъ другиго?

Цоко. (смутено) Азъ съмъ винаги непріятель на господаря си; нѣ той е силенъ, има....

Теоханъ. Некъ е силенъ. Ти си единъ, който можешъ да го надвиешъ. Не стана ли Кардамъ вашъ царь, защото ти неприяе? Не избрахъ ли тебе за господарь? Кажи, не е ли тѣй? или искашъ да са наказвашъ до гробъ. Доволно си мѣки ти претърпѣлъ, сега трѣба вече да си живѣешъ спокойно.

Цоко. Незнаж.... Да приѣмъ ли?.... Мѣчно ми е... Това не е възможно. Кардамъ е страшенъ. Ако би да мѣ улови, ще мѣ погуби.

Теоханъ. Страшенъ! Остави го некъ погине, когато не ще да тѣ почита. Отдѣли са отъ него, и ти ще са наслаждаванъ въ царскитѣ дворове. Който бѣга отъ честъта си, той е лудъ.

Цоко. (неповолно) Теохане! Пази какво говоришъ.

Теоханъ. Прочее, не щешъ... както ти е волята. Заведи мѣ при царя.

Цоко. А можешъ ли да ми кажешъ, какво ще искашъ отъ господаря ми? Може би да ти помогна.

Теоханъ. (на старна) Мой е! (ясно) Могъ. На ли ти казахъ. Ще го моля да склучимъ миръ за нѣколко години, да не са впуска въ бой съ насъ. Ето на, виждъ какво пише за тебе Грыцкія Императорь. (изважда отъ джоба си единъ листъ).

Цоко. (Глѣда оплашенъ около себѣ си).